

A KIRÁLY!

Mondjátok meg Sión leányának: Ímhol jó néked a te királyod, alázatosan és számaron ülve, és teherhordozó számarának vehén.

Máté. 21,5

Keresztyén testvéreim! A királyságról, a királykérdésről a történelem folyamán nagyon sok szó esett. Azt is mondhatjuk, hogy a királyság egyike volt azoknak az intézményeknek amelyek leginkább befolyásolták az emberi társadalom fejlődését. Egyes népek a történelem folyamán mindent megtettek, hogy a királyságot mint intézményt megszüntessék. Példa erre az 1917-es nagy októberi forradalom, minek következtében - mint ahogy mindannyian tudjuk - brutális módon meggyilkolták az orosz cári családot. Más népek megtartották ugyan a királyságot mint intézményt, de mind politikai, mind társadalmi, mind katonai hatalmától megfosztották. Példa erre a svéd királyság, vagy az angol királyság. És vannak népek melyek életében a királyság meg mindig fontos szerepet tölt be, a királynak még mindig fontos szerepe van népe életében. Láthatjuk tehát, hogy vannak különböző típusú királyságok, melyek többé vagy kevésbé még ma is befolyásolják egy nép életét.

Van azonban egy király aki koroktól és időktől függetlenül mindig nagyon nagy szerepet tölt be az emberek életében. És nemcsak egyik vagy másik nép életében, hanem az egész emberiség életében, minden korban és minden időben. Úgy is mondhatjuk, hogy az egész emberiségnek, koroktól és időktől függetlenül volt, van és lesz egy örökkévaló királya. Ez a király Jézus Krisztus.

Ez a király a te királyod, az én királyom, minden népnek, nemzetnek királya, kortól, nyelvtől, meggyőződéstől függetlenül.

”Ímhol jön néked a te királyod”- halljuk a felolvasott Igéből. És most engedjétek meg, hogy ez Ige kapcsán néhány kérdést és gondolatot intézzek hozzátok.

1. Az első kérdésem, mi várjuk-e királyunkat?

Mert a földi királyokat várni szokás. Egy földi király hetekkel, néha hónapokkal előtte bejelenti érkezését, elküldi követeit. Egy földi király fogadására nagy pompával és ceremóniával szoktak az emberek készülni. A régebbi korokban megépítették a diadalíveket, a nép kivonult, hogy üdvözölje a királyt, mindenki hódolt előtte. A mai világban sincs sokkal másképp, ma is nagy fogadásokat szerveznek, magasrangú tárgyalásokat folytatnak, fényes ünnepségeket tartanak egy-egy érkező király tiszteletére.

Jézus Krisztus nem szereti a pompát, nincs szüksége fényes fogadásokra. De mint az igazi nagy Király, Ő is elküldi a maga követeit, Ő is bejelenti érkezését. Az Ő követe lehet egy istentisztelet, egy prédikáció, egy imádság, egy Ige amely szíven üt bennünket, egy-egy probléma, vagy esetleg gyász, amely lesújt összetöri életünket. Igen testvéreim, sokszor a bajok, a gondok, a fájdalmak követek Istentől, melyekkel mind arra akar rádöbbszteni bennünket, hogy életünk olyan rövid, olyan törekeny, és igazából az ember feladata a földön Isten tisztelete, az Ő imádata.

Tudok egy emberről akit sorozatosan értek a csapások. Anyagi problémái támadtak, kidobták a munkahelyéről. Ennek következtében társadalmi helyzete megingott, már nem érezte magát teljes értékű embernek. És hogy valamivel kárpótolja magát és baját felejtse inni kezdett. Ennek következtében rövid idő múltán a családján

belül is problémák támadtak. Ez az ember úgy érezte, hogy Isten a maga kőkemény akaratával szüntelenül a porba dönti, összetöri, ez az ember úgy gondolta, hogy már Isten is elhagyta, ellene fordult és teljesen elvesztette reményét, már-már lemondott az életről. De rövid idő múlva ez az ember rádöbbszent arra, hogy mindaz a baj, nyomorúság ami érte, Istentől jövő figyelmeztető jel, mert Isten azt akarta, hogy rádöbbszjen élete igazi értelmére és céljára. És ez az ember megtért. Rájött arra, hogy nem a pénzgyűjtés, nem a vagyon, a karrier, a minden áron felfelé való törekvés az élet célja, nem ezekért él az ember, hanem azért, hogy Istent dicsérje, Jézus Krisztust megismerje és befogadja a szívébe, Őt kövesse.

Testvéreim tudom, hogy amit most elmondtam nektek misztikusan hangzik. Én nem szeretem a misztikát, de higgyétek el nekem, hogy ez így van. Életünkben sok a sötét perc, a fájdalmas, a kétségbeesett óra, amikor úgy érezzük, hogy már nincs tovább, az élet a maga keménységével végleg összetört bennünket, de higgyétek el, hogy ez azért van, hogy mi is rádöbbszjünk életünk igazi céljára, értelmére. Ne féljünk tehát a sötét óráktól, ne rettegjünk a kétségbeesett percektől. Soha ne felejtjük el, hogy életünk Isten kezében van, és minden ami velünk történik végső soron a javunkat szolgálja.

2. A második kérdésem az, hogyha várjuk is Őt, de tudjuk, hogy kit várunk, ismerjük Krisztust?

A régi világban egyáltalán nem volt szokatlan jelenség, hogy valaki leélt egy életet és nem ismerte, nem látta soha királyát. A mai világban ez már nehezebben lehetséges, mert a technikai fejlődés vívmányai lehetővé tették, hogy a királyok fényképe, hangja a világ minden sarkába eljusson. A rádió, a televízió, az újságok révén ma már mindenki beláthat a királyok vagy családjaik életébe.

De vajon Jézus Krisztust az igazi királyt ismerjük-e? Sokan azt mondhatnák, hogy hát persze, hiszen annyi de annyi templomban ott függ az arcképe, az emberek már kicsiny koruktól megismerkedhetnek vele. Testvéreim aki így ismeri Jézus Krisztust az nem ismeri helyesen, az téved. Jézusról egyetlen hiteles arckép vagy képmás sem maradt fenn. Egy kivételével amit a Szentlélek fest minden ember szívébe. Ez az igazi arckép, ami a hívő emberek szívében van Krisztusról.

Sokan azt mondhatnák természetes, hogy ismerik, mert kora gyermekkoruktól fogva a vallásórákon, majd a katekéziseken, majd az istentiszteleteken szüntelenül róla hallottak. Testvéreim ez sem elég. Mások mondhatják, hogy a vallásos irodalomban, a képzőművészetben is szüntelenül vele találkoztak, Őt ismerték meg. Még ez sem az igazi Krisztus kép. Jézus Krisztust igazán csak akkor lehet megismerni, ha megértjük az Ő halálának jelentőségét, ha lélek által megérintjük az Ő sebeit, ha rádöbbszünk és elfogadjuk az Ő váltságát.

Sok ember azt gondolja és mondja magáról, hogy ő jó és igaz ember, ő igyekszik másokat nem megbántani, és ő meg tud állni a maga erejéből ezen a világon, úgy hogy megmarad a viszonylagos tisztességben és jóságban. Ezek az emberek nem mondják, de sokszor gondolják, hogy nekik igazából nincs is szükségük Jézus Krisztusra. És milyen csodálatos dolog az, hogy Jézus Krisztust csak úgy lehet igazán megismerni, ha előbb rádöbbszünk a mi bűneink nagyságára. A saját bűneinket kell megismerjük, azokat kell kárhoztassuk és igyekezzünk a jóra. Krisztus azt követeli tőlünk, hogy legelőször önmagunkban lássuk meg a gonoszt, azon akarjunk változtatni és csak utána lássuk meg azt másokban is. Ne másokban kárhoztassuk a rosszat, ne mások által próbáljuk megváltoztatni a világot, hanem

elsősorban magunkban lássuk meg azt, tartsunk bünbánatot és kérjük az Ő segedelmét a gonosz ellen való hathatós harcra.

3. A harmadik kérdésem testvéreim, hogyha várjuk is és ismerjük is Őt, de vajon szeretjük-e igazán Krisztust?

A világban nem fordítanak arra gondot, hogy szeretik-e a királyokat. A földi királyokat félni kell, tisztelni őket, törvényeiknek engedelmeskedni, megfizetni az adót, de szeretni?.....Miért kelljen szeretni egy királyt?

Jézus Krisztus nem akar király lenni egyetlen olyan embernek sem aki nem szereti Őt. Megteheti, mert Ő végtelenül jobban szeretett bennünket. Az Ő szeretetének jelei egyaránt a betlehemi bölcső és a golgotai kereszt. Jézus tőlünk is szeretetet vár. Pétertől háromszor kérdi: "Szeretsz-e engem?" És ezt kérdi tőlünk is, mert az Ő koronáját híveinek a szeretete teszi ragyogóvá, fényessé. Jézus mellén nincs egyetlen kitüntetés sem, de mégis ott van egy minden kitüntetésnél nagyobb és drágább érdemkereszt: az Ő érettünk kiontott vére. És ez a vér az Ő végtelen szeretetének bizonyága.

Szeretjük-e királyunkat? Jézus nem arra vár, hogy hangos szóval, jelszóként kiáltunk, hogy éljen a Krisztus, éljen a király! Hiszen így kiáltott virágvasárnap is a jeruzsálemi tömeg, amikor Messiásként ünnepelték, és ugyanaz a tömeg öt nap múlva, vérszomszajban kiáltotta, hogy "feszítsd meg", halál.

Jézusnak nem külső ünneplés, dísz, pompa kell, hanem mély csendes hit és végtelen szívbeli szeretet.

4. És még egy utolsó kérdést szeretnék hozzátok intézni.

Azt kérdelem tőletek, hogy szolgáltok-e neki? Mert egy királynak szolgálni kell. A földi királyoknak is szolgáltak alattvalóik. Jézus Krisztusnak is szolgálni kell. De neki csak úgy lehet szolgálni, ha előbb elfogadjuk az Ő szolgálatát. Elfogadjuk az Ő áldozatát, amit érettünk hozott a golgotai kereszten. Lásd mit kíván tőlünk! Csak akkor lehet Őt igazán szolgálni, ha előbb elfogadjuk azt a rengeteg jót, ajándékot és kincset amiben részesült bennünket.

A földi királyoknak úgy szolgáltak, hogy adót fizettek. Jézusnak is meg kell fizetni az adót. Ilyenkor derül ki, hogy milyen önző és kislelkű az ember. Azt a rengeteg jót amit Krisztustól kapunk elfogadjuk, de amikor arról van szó, hogy mi is adakozunk az Ő Egyháza érdekében, akkor bezárulnak a szívek, elfordulnak az arcok. Pedig Jézus megkövetel tőlünk egy sokkal fontosabb adót is mint az anyagiak. Megköveteli tőlünk a szeretet adóját. Azt, hogy tudjuk továbbadni azt a szeretetet amit tőle kaptunk. Adjuk tovább embertársainknak úgy ahogy Tőle kaptuk: ingyen, részrehajlás nélkül, mindenkinek. Ez a szeretet ragyogja be cselekedeteinket, életünket, családjaink életét, környezetünket.

Szolgálják az emberek úgy a földi királyokat, hogy katonái lesznek. Hány de hány ember, hadsereg pusztult el, egyik vagy másik király igazáért. Jézus nem várja el tőlünk, hogy gyilkoló fegyvereket ragadjunk kézbe, hogy életünket veszélyeztessük érte. De azért elvárja, hogy igaz és bátor katonái legyünk akik az Ige és a Lélek fegyverével megvédik igazát és terjesztik országát.

Kedves testvéreim! Ott fejezem be ahol elkezdtem : "Ímhol jön néked a te királyod..." Hadd kérdezzem meg még egyszer tőletek: Várjátok ezt a királyt? Ismeritek ezt a királyt? Szeretitek ezt a királyt? Szolgáltok ennek a királynak?

Adja a kegyelemnek Istene, hogy mindannyiunk élete legyen rá az igennel válasz. Ámen.

AZ APOSTOLOK

András

András Simon Péternek volt a testvére, és mind a ketten halászok voltak (Márk 1,16–18). Bethsaidában, a galileai tenger (a mostani Kineret-tó) partján fekvő városban született (János 1,45).

András először Keresztelő János tanítványa volt. A Jézus Krisztus megkeresztelése utáni napon János így szól Jézusra tekintve: „Imé az Isten Báránya!” Ezt meghallotta András is egy másik tanítvánnyal egyetemben, erre otthagyták Jánost és mindketten Jézus követőivé váltak. Másnap András így szól testvéréhez, Simon Péterhez: „Megtaláltuk a Messiást”, és Jézushoz vezette őt (János 1,35–43). Amint egy későbbi alkalommal a galileai tengeren halásztak, Jézus tanítványainak hívta el őket: „Kövessetek engem, és azt mívelem, hogy embereket halásszatok” (Máté 4,18–20).

András Macedóniában, Görögországban, Szkítiában, Kisázsiaiban, Oroszországban és más Ázsiai országokban hirdette az evangéliumot.

Egy 3. századi könyv, az András cselekedetei szerint Andrást Kr. u. 60-ban feszítették keresztre Patrasban, Görögországban. Két napig szenvedett a kereszten, miközben bátorította és tanította a köréje gyűlt embereket. Halála előtt, amint eljött érte az Úr, mennyei fény ragyogta körül, majd kibocsátotta lelkét.

Bertalan

Bertalan azt jelenti arámi nyelven, hogy „Talmi fia”. Ez a családi neve ennek az apostolnak, keresztnéve valószínűleg Nátánaél (János 1,45). Bertalan a galileai Kánában született (János 21,2).

A rákövetkező nap, hogy András Jézus Krisztushoz vezette Pétert, Jézus tanítványának hívta el Bertalant, és azt mondta róla: „Imé egy igazán Izraelita, a kiből hamisság nincsen” (János 1,47). Nátánaél pedig így kiáltott fel: „Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy az Izrael Királya!” (János 1,47–49). E tény fölött általában átsiklanak, és Pétert említik, mint az első tanítványt, aki felismerte, hogy Jézus Isten Fia.

Bertalan számos országban, de legfőképp Indiában és Örményországban hirdette az evangéliumot.

Örményországban, Albinopolisban halt mártírhálált. Megverték, elevenen megnyúzták, majd keresztre feszítették, végül pedig lefejezték.

Filep

Az András és Péter elhívása utáni napon Jézus Krisztus találkozott Galileában Fileppel, és azt mondta neki: „Kövess engem”. Filep felismerte Jézusban a Megváltót, és ezt Nátánaellel (Bertalannal) is közölte: „A ki felől írt Mózes a törvényben, és a próféták, megtaláltuk a názáreti Jézust, Józsefnek fiát.” Ezután mindketten Jézus tanítványai lettek (János 1,43–46).

Filep Bethsaidából származott, ugyanabból a galileai városból, ahonnan Péter és András.

Miután Jézus meghallotta Keresztelő János halálhírét, egy pusztára partrészre hajózott, ahova nagy tömeg követte Őt. Jézus megszánta a sok embert, tanítani kezdte őket, és meggyógyította betegeiket. Fileptől megkérdezte, hogyan tudnák az

éhes sokaságot jóllakatni, ezt pedig csak azért, hogy próbára tegye őt. Filep rögtön azt kezdte számolgatni, hogy mennyi pénzre lenne szükségük élelem vásárlására, és nem gondolt arra, hogy elég Isten erejére támaszkodniuk. Jézus azután csodálatos módon megszorította a meglévő öt kenyeret és két halat. A sokaság, melyben 5000 volt csak a férfiak száma, jóllakott (János 6,1–13. Máté 14,13–21).

Utolsó vacsorájukon Filep nem értette meg Jézusnak a következő szavait: „Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is; és mostantól fogva ismeritek őt, és láttátok őt”, mert azt mondta neki: „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk!” Jézus azt felelte: „a ki engem látott, látta az Atyát; mimódon mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát?” (János 14,6–14). Filep hagyomány szerint Franciaországban, Oroszország déli részén és Kisázsiaiban prédikált.

Úgy tartják, hogy a mai Törökország területén levő városban, Hierapoliszban szenvedett mártírhalált.

Jakab, az Alfeus fia

Nem sokat tudunk erről az apostolról. Az egyik elképzelés szerint Máténak (Lévinek) volt a testvére, mert a Biblia alapján Máté apját szintén Alfeusnak hívták (Márk 2,14). Mások úgy gondolják, hogy ő az a „kis Jakab”, akinek az anyja, Mária, jelen volt Jézus halálánál (Márk 15,40. Máté 27,56).

Jakab Perzsiában prédikált.

Halálával kapcsolatban két változat van. Az egyik szerint kilencvennégy éves korában a zsidók megverték, megkövezték és bittal szétverték a fejet. A másik változat szerint Perzsiában feszítették keresztre.

Jakab, a Zebedeus fia

Jakab apostol János testvére volt. Egyik nap, amikor apjukkal, Zebedeussal halásztak, Jézus Krisztus elhívta őket tanítványainak. Ők azonnal otthagyták a hajtó és apjukat, és Jézussal tartottak (Máté 4,21–22. Márk 1,19–20).

Valószínű, hogy Jakab Mária testvérének, Saloméának volt a fia, tehát Jézus unokatestvére (Máté 27,56. Márk 15,40. János 19,25). Jánossal és Péterrel együtt Jakab állt a legközelebb Jézushoz. Ők hárman voltak jelen Jairus leányának feltámasztásakor (Márk 5,37), Jézus megdicsőülésekor (Márk 9,2–9. Máté 17,1–9. Lukács 9,28–36) és Jézus letartóztatása előtti imádkozásakor a Gecsemáné kertjében (Márk 14,32–42. Máté 26,36–46).

A hagyomány szerint Jakab volt az első keresztény misszionárius Spanyolországban.

Jakab volt az első az apostolok között, aki vértanúhalált halt. Heródes Agrippa király ölette meg (Csel. 12,2) kb. Kr. u. 43-ban. Clement szerint, miközben Jakabot a vesztőhelyre vezették, olyan bátorságról tett tanúbizonyságot, hogy vádlója megbánta tettét, és bocsánatot kért tőle. Ez az ember helyben meg is tért kereszténynek, és azt kérte, hogy Jakabbal együtt halhasson meg vértanúként. Egyszerre fejezték le kettőjüket.

János

János gyakran említi úgy magát, hogy ő az a tanítvány „akit szeret vala Jézus” (János 13,23).

János apostol Zebedeus fia és Jakab testvére volt (Márk 1,19–20), és lehetséges, hogy Jézus Krisztus unokatestvére is (Máté 27,56. Márk 15,40. János 19,25). János és Jakab halásztársak voltak Péterrel és Andrással (Lukács 5,10). Jézus „Boanergesnek”, azaz a mennydörgés fiainak nevezte Jakabot és Jánost (Márk 3,17). Amikor egy samaritánus falu megtagadta Jézus befogadását, János és Jakab megkérdezte Tőle, akarja-e, hogy tüzet parancsoljanak alá az égből a falura? Jézus megdorgálta őket: „Nem tudjátok minémű lélek van bennetek: Mert az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa.” (Lukács 9,55–56). Egy másik alkalommal János és Jakab Jézushoz mentek az anyjukkal, aki arra kérte Jézust, hogy mikor eljön majd az Ő országában, engedje a két fiút jobb illetve balkeze felől ülni. Jézus azt felelte, hogy ezt nem az Ő dolga megadni, „hanem azoké lesz az, a kiknek az én Atyám elkészítette.” (Máté 20,20–28)

János, Jakab és Péter jelen volt Jairus leányának feltámasztásakor, Jézus megdicsőülésekor a hegyen és letartóztatása előtti imádkozásakor a Gecsemáné kertjében. Jézus letartóztatásának éjjelén János és Péter követte Őt a főpap palotájába. János volt az egyetlen apostol, aki jelen volt Jézus keresztfeszítésénél, ahol Jézus az ő gondoskodására bízta az anyját (János 19,26–27).

Mikor János és Péter meghallotta Mária Magdalénától, hogy a kő elvételét a sírról és Jézus Krisztus holtteste nincs benn, odafutottak és bementek, hogy ők is meggyőződjenek.

Az Apostolok Cselekedetei általában együtt említi Jánost és Pétert. Együtt prédikáltak, együtt gyógyították a betegeket és együtt kerültek börtönbe. János „oszlop” volt az apostolok között (Gal. 2,9). Ő a szerzője János evangéliumának, amelyet az ázsiai Efezusban írt Kr. u. 90 körül. Ugyancsak ez idő tájban írta leveleit is. Domitianus császár az egész Római Birodalomban kegyetlen keresztényüldözésbe fogott. Jánost Rómába vitette és elevenen forró olajba eresztette. Jánosnak semmi baja sem lett, erre a császár Patmosz szigetére száműzte. Ott mutatta meg neki Jézus Krisztus a jövőt és az Apokalipszist, amelyet az apostol lejegyzett és amely a Jelenések könyvében olvasható.

János Palesztinában és Kisázsiaiban hirdette az evangéliumot. Jelképe a sas. Domitianus halála után János kiszabadult Patmosz szigetéről és Efezusban lakott haláláig, ahol Mária is el van temetve. Kr. u. 98–100 körül, kb. 100 évesen halt meg csendesen. Ő volt az egyetlen apostol, aki természetes halállal halt meg.

Júdás (nem Iskáriótes)

János úgy említi ezt az apostolt, mint „Júdás (nem az Iskáriótes)” (János 14,22). Máténál ő a „Lebbeus, a kit Taddeusnak hívtak” (Máté 10,3), Lukács pedig azt írja róla, hogy Jakab fia (Lukács 6,16). A Biblia nem ír sokat erről az apostolról.

Júdás Mezopotámiában és Perzsiában hirdette az evangéliumot.

Az egyik hagyomány szerint mágusok ölték meg Perzsiában kövekkel és botokkal, a másik szerint Kr. u. 72-ben feszítették keresztre Edesszában, a mai Törökország területén.

Máté

A Máté — arám nyelven „Isten ajándéka” — nevet Jézus Krisztus adta ennek az apostolnak. Márk és Lukács evangéliumában Lévi néven szerepel (Márk 2,14. Lukács 5,27–29). Vagy Lévi volt az eredeti neve, vagy a Lévi törzsből származott. Máté vámszedőként dolgozott, útvámot szedett be az utazóktól a római kormány számára. A zsidó vámszedőket, akik pénzt gyűjtöttek Róma számára, saját népük árulónak tekintette és megvetette. Bűnösöknek pedig azért tartották őket, mert úgy jutottak nyereséghez, hogy több pénzt szedtek be, mint amennyit a római törvény előírt.

Jézus Mátét munkája közben, vámszedő asztalától hívta el. Azt mondta neki: „Kövess engem!”, és erre Máté rögtön otthagya munkáját és követni kezdte Őt. Ezután Máté nagy lakomát rendezett Jézus és tanítványai számára a saját házában, amelyen más vámszedők és bűnösök is részt vettek (Máté 9,9–13. Márk 2,13–17. Lukács 5,27–32). Mikor az írástudók és farizeusok meglátták ezt, megkérdezték a tanítványoktól: „Miért eszik ez a ti Mesteretek a vámszedőkkel és a bűnösökkel együtt?”, mire Jézus így felelt: „Nem az egészségeseknek van szüksége orvosra, hanem a betegeknek. Elmenvén pedig tanuljátok meg, mi az: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot. Mert nem az igazakat hívogattam jönnöm, hanem a bűnösöket a megtérésre.” (Máté 9,12–13)

Ő a szerzője Máté Evangéliumának. Jézus egyes csodatételei és tanításai csak ebben az evangéliumban szerepelnek. Egyedül Máté könyve ír a szentek feltámadásáról Jézus halála után és Jeruzsálemben való megjelenéséről. Csak ebben az evangéliumban olvasható, hogy a farizeusok lepecsételték Jézus Krisztus sírját és őrizet alá helyezték.

John Foxe a Mártírok könyve című művében beszámol arról, hogy Máté Egyiptomban és Etiópiában prédikált.

Máté az etiópiai Nadabah városában halt mártírhálált Kr. u. 60-ban: dárdával ölték meg.

Simon Péter

Péter volt a leglelkesebb és a legbátrabb az apostolok között.

Jézus első találkozásuk alkalmával a következőket mondta neki: „Te Simon vagy, a Jóna fia; te Kéfásnak fogsz hivatni (ami megmagyarázva: Kőszikla)” (János 1,43). Kéfás arám szó és sziklát jelent, úgy mint a görög petrosz, melyből a Péter név ered. A Péter nevet akkor kapta, amikor felismerte, hogy Jézus a Krisztus. Jézus megkérdezte a tanítványaitól, hogy „Ti pedig kinek mondotok engem?”, mire Simon így felelt: „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia”. Jézus így válaszolt: „Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám. De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat. És néked adom a mennyek országának kulcsait; és a mit megkösz a földön, a mennyekben is kötvé léssen; és a mit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva léssen.” (Máté 16,17–19)

Valószínűleg Péter vezető szerepére utal a két csodálatos halfogás is. Az első alkalommal Péter, András, Jakab és János egész éjszaka együtt halásztak a galileai tengeren, de nem fogtak semmit. Péter Jézus felszólítására újból kievezett a mélyre, és annyi halat fogott, hogy szakadozott a háló (Lukács 5,1–11). Azután hajóikat

szárazra vonták, mindenüket elhagyták, és mind a négyen követni kezdték Jézust, aki azt mondta nekik: „Kövessetek engem, és azt művelem, hogy embereket halásszatok” (Máté 4,18–20. Márk 1,16–18).

A második csodálatos halfogás Jézus feltámadása után történt. Péter és még hat más tanítvány visszatérőben volt egy egész éjszakai sikertelen halászatról a galileai tengeren. Jézus kérésére, aki a parton állt, és akit nem ismertek fel, kivetették a hálót a hajó jobb oldalánál és annyi halat fogtak, hogy kivonni sem bírták. János akkor így szólt: „Az Úr van ott!”, erre Péter azonnal magára vette az ingét, beugrott a tengerbe, és kiúszott a partra (János 21,1–7).

A halfogás „emberek halászását”, azaz lélekmentést jelképez. Első alkalommal kifejezetten Péternek szólt a parancs a kievezésre, másodszor az összes jelenlévő apostolnak.

Péter harmadszor is részt vett egy rendkívüli halfogáson. Az adószedők pénzkövetelésére Jézus elküldte Pétert a tengerre azzal a megbízással, hogy vonja ki az első halat, ami a horgára akad, majd nyissa ki annak a száját. Pénzt fog találni abban, azt majd adja oda az adószedőknek kettejük adójaként. Ez úgy is történt (Máté 17,24–27).

Jézus feltámadása után is megerősítette Péter vezető szerepét. Jézus háromszor kérdezte meg Pétertől, hogy szereti-e Őt? Péter három „Igen, Uram; te tudod, hogy szeretlek téged!” feleletére Jézus a következőkkel bízta meg őt: „Legeltesd az én bárányaimat!”, „Őrizd az én juhaimat!” és „Legeltesd az én juhaimat!”. Ugyanakkor azt is megjósolta neki, hogy mártírként fog meghalni: keresztre fogják feszíteni (János 21,13–19).

„Simon, akit Péternek hívnak” mindig első helyen szerepel az apostolok felsorolásában (Máté 10,3. Márk 3,13. Lukács 6,14). Az Új Testamentum könyvei számos cselekedetét említik. Egy-két tetteről, például vizenjárásáról, még olyanok is hallottak, akik nem ismerik a Szentírást: egy éjjel a tanítványok megrémülve nézték, amint Jézus a tengeren járva közeledik hajójukhoz, kísértetnek vélvén őt. Péter azonban kiszállt a hajóból és a tengeren járva Jézushoz indult. A nagy szél miatt megrémült, kételkedni és amiatt süllyedni kezdett, ám Jézus időben kimentette és megfedte: „Kicsinyhítű, miért kételkedél?” (Máté 14,22–31).

Péter egyszerű, írástudatlan (Csel 4,13) galileai halász volt, aki testvérével, Andrással együtt dolgozott. Házasember volt, mert az evangélium megemlíti, hogy hideglelésben fekvő anyósát Jézus csodálatos módon meggyógyította (Márk 1,29–31).

Péter lelkesedése néha meggondolatlan kijelentésekbe csapott át. Mikor Jézus előre kijelentette az apostoloknak saját halálát és feltámadását, Péter feddeni kezdte Őt: „Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg te véled.” Ekkor Jézus azt mondta neki: „Távozz tőlem Sátán; bántásomra vagy nékem; mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra.” (Máté 16, 21–23) (Péter a Sátán hatása alatt beszélt.) Meggondolatlanul beszélt Jézus megdicsőülésekor is, amikor azt javasolta, hogy építsenek a hegyen egy-egy hajlékot Neki és a megjelent Mózesnek és Illyésnek (Máté 17,1–4. 9,2–5).

Péter Jézushoz való ragaszkodását mutatja az az eset is, amikor sok tanítvány elhagya Jézust kemény beszédéért, de az apostolok maradtak, és Péter így szólt a nevükben: „Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad. És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.” (János 6,68–69)

Péter gyakran kérdezett Jézustól, így például akkor is, amikor az iránt tudakozódott, hogy megbocsáthat-e valaki még hétszer is az ellene vétkező atyjafiának. Jézus azt felelte, hogy nem hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is (megj.: a magyar Biblia helytelenül fordítja hetvenhétnek) (Máté 18,21–22). Azt is megkérdezte Jézustól, hogy mi lesz a jutalmuk az apostoloknak, akik mindent elhagytak azért, hogy Jézust követhessék? Jézus azt válaszolta, hogy mikor Ő majd dicsőségének királyi székébe ül (második eljövetelekor), az apostolok is tizenkét királyi székbe ülnek és ítélik Izráel tizenkét nemzetségét. Amit pedig azután mondott, az vigasztaló minden keresztény számára: „És a ki elhagyta házait, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldjeit az én nevéért, mindaz száz annyit vésszen, és örökség szerint nyer örök életet. Sok első pedig lesznek utolsó, és sok utolsó első.” (Máté 19,29–30)

Az utolsó vacsora és az utána történtek bibliai leírásában gyakran találkozunk Péter nevével. Jézus Pétert és Jánost bízta meg a húsvéti bárány elkészítésével (Lukács 22,8). Jézus vacsora után megmosta az apostolok lábait, aminek szimbolikus jelentősége volt, de ők azt akkor még nem értették. Péter azt mondta Jézusnak: „Az én lábaimat nem mosod meg soha!”. Jézus így felelt: „Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs én hozzám”, mire Péter: „Uram, ne csak lábaimat, hanem kezeimet és fejemet is!” (János 13,6–10)

Az utolsó vacsora után, az olajfák hegyén Jézus megjósolta az apostoloknak, hogy azon az éjszakán mind megbotránkoznak majd Benne. Péter erősítette, hogy ő soha sem fog megbotránkozni Jézusban, és inkább meghal Vele, minthogy megtagadja Őt. Jézus ekkor azt is megjósolta Péternek, hogy azon az éjszakán háromszor fogja Őt megtagadni kakasszó előtt (Máté 26,30–35. Márk 14,26–30. Lukács 22,33–35. János 13,37–38).

Azon az éjjelen Péterhez fordulva mondta Jézus, hogy Sátán kikérte az apostolokat Istentől, hogy „megrostálja” őket, de Jézus majd imádkozni fog Péterért, hogy el ne fogyjon a hite, és erősíteni tudja a többieket (Lukács 22,31–32).

Péter bátorságról tett tanúságot, amikor a Jézusért jövő fegyveresek közül levágta a főpap szolgájának a jobb fülét (János 18,10–11). Ugyanakkor még aznap éjjel háromszor megtagadta Jézust a főpap, Kajafás udvarában, és a harmadik alkalommal még esküdni és átkozódni is kezdett. A kakas azonnal megszólalt. Ekkor megemlékezett Jézus jóslatáról és keservesen sírni kezdett (Máté 26,58–75. Márk 14,66–72. Lukács 22,54–62. János 18,14–27).

Jézus feltámadása napján Mária Magdaléna Péterhez és Jánoshoz futott a hírrel, hogy üres a sír. A két tanítvány futva ment Jézus sírjához. Bár János előbb ért oda, megállt a bejáratnál, és Pétert engedte be maga előtt.

Jézus mennybemenetele után Péter volt az, aki azt javasolta, hogy válasszanak egy másik apostolt Júdás helyett (Csel. 1,15–22).

A Szentlélek pünkösdi kitöltése után az apostolok különféle nyelveken kezdtek szólni. A megdöbbsent sokaság tanakodására Péter előállt és az apostolok nevében beszélni kezdett. Elmagyarázta Jézus küldetését, és annak eredményeképpen aznap mintegy háromezren keresztelkedtek meg (Csel. 2,14–41).

Egy másik alkalommal Péter Jánossal meggyógyított egy sántát a templomban, majd a csodára összesereglett népnek az evangéliumot hirdette, mire 5000 férfi tért meg. Ezután a dühös főpapok és sadduceusok bezárták a két apostolt. Másnap a vének, főpapok és írástudók elé állították őket, akik megtiltották nekik, hogy Jézus

nevében tanítsanak. Mikor azt megtagadták, megfenyegették őket és szabadon engedték. Ezt követően a tizenkét apostol Istenhez imádkozott bátorságért, és annak következtében beteltek Szentlélekkel. Attól fogva még bátrabban hirdették az evangéliumot (Csel. 3. és 4. rész).

A következő bebörtönzésük alkalmával az Úr angyala kinyitotta a börtönkapukat éjjel és kiszabadította őket. Ezután egyenesen a templomba mentek Igét hirdetni. Újból a tanács elé vezették és ismét kérdőre vonták őket, mire azt felelték: „Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek.” A tanács a megölésükről tanakodott, de Gamáriel, egy törvénytudó farizeus, lebeszélte őket erről. Azzal érvelt, hogyha emberektől van ez a dolog, akkor semmivé lesz, ha pedig Istentől, akkor a tanács fel nem bonthatja azt. Így csupán megverették, de azután szabadon bocsátották őket (Csel. 5,17–42). Az apostolok ezt követően megállás nélkül hirdették Jézus Krisztust és a megtértek száma napról napra nőtt.

A Biblia több csodát is megemlít, ami Péter működése során történt. Liddában Jézus Krisztus rajta keresztül gyógyított meg egy Éneás nevű embert, aki nyolc év óta ágyban feküdt gutaütés miatt (Csel. 9,32–35), Joppében pedig feltámasztotta a szegényeket pártoló keresztény Tábíthát (Csel. 9,32–42).

Joppében egy nap imádkozás közben Péternek látomása volt. Egy nagy lepedőt látott leereszkedni az égből, benne mindenféle, a zsidók törvénye szerint tisztátalan állattal, egy hang pedig azt mondta neki, hogy öljön és egyen. Mikor Péter azzal érvelt, hogy ő nem evett még semmi tisztátalant, a hang azt mondta neki: „A miket az Isten megtisztított, te ne mondd tisztátalanoknak.” Ez még kétszer megisméltódott, és Péter később megértette a jelentését: az evangéliumot hirdetniük kell a pogányoknak is, nemcsak a zsidóknak, mert egy ember sem közönséges vagy tisztátalan (Csel. 10., 11. rész).

Pétert a későbbiekben Heródes Agrippa király börtönbe záratta, ahonnan az Úr angyala éjjel megint kiszabadította (Csel. 12. rész).

Péter a szerzője két könyvnek: Péter 1. levelének és Péter 2. levelének.

Eusebius azt írja Egyháztörténetében, hogy Péter Pontusban, Galáciában, Bithiniában, Kappadóciában és Ázsiában hirdette az evangéliumot.

John Foxe Mártírok könyve szerint, mikor a keresztények megtudták, hogy Nero császár halálra keresteti Pétert, arra próbálták őt rávenni, hogy hagyja el Rómát. Péter „a kapuhoz érkezvén, látta az Úr Jézus Krisztust elébe menni, akitől, imádván Őt, azt kérdezte: 'Uram, hová mész?' Mire Ő azt felelte: 'Jövök, hogy megint keresztre feszítsenek.' Látván, hogy szenvedése megértésre talált, Péter visszatért a városba.” [4] Péter egyike volt a Nero császár uralkodása alatt mártírhalt sok ezer kereszténynek. A császár parancsára feszítették keresztre Kr. u. 68 körül Rómában. Tertullianus és Órigenész szerint Péter azt mondta, ő nem méltó arra, hogy Jézus Krisztushoz hasonló módon feszítsék keresztre, ezért saját kérésére fejfel lefele feszítették meg.

Simon Zelotes

Ez az apostol Simon Zelotes néven szerepel Lukács 6,15-ben és az Apostolok Cselekedetei 1,13-ban. „Simon, a kananita” néven említi Máté 10,4 és Márk 3,18. A görög zelotes szó buzgót jelent, a kananita pedig az arám kannah-ból ered, ami szintén buzgót jelent. Vagy a fanatikus zélóták pártjához tartozott, amely ellenezte a római megszállást, vagy a zsidó törvény buzgó követője volt.

Simon Zelotes Egyiptomban, Mauritániában, Líbiában, Afrika más részein és Angliában hirdette az evangéliumot.

Angliában feszítették keresztre Kr. u. 74-ben.

Tamás

János evangéliuma Tamást kettősnek nevezi (János 11,16.20,24). Az eredeti görög szövegben Didymus szerepel, ami ikret jelent.

Egy alkalommal, mikor Jézus arra készült, hogy visszatér Júdeába, tanítványai megkérték, hogy ne menjen, mert a zsidók meg akarták már egyszer kövezni. Tamás azonban azt javasolta bátran: „Menjünk el mi is, hogy meghaljunk veled” (János 11,1–16).

Jézus az utolsó vacsorán azt mondta tanítványainak, hogy elmegy helyet készíteni nekik az Atya házába, és: „hogyan hová megyek én, tudjátok; az utat is tudjátok.” Tamás azt kérdezte: „Uram, nem tudjuk hová még; mihelyre tudhatjuk azért az utat?” Jézus azt felelte: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam. Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is; és mostantól fogva ismeritek őt, és láttátok őt.” (János 14,1–7)

Tamás hitetlensége miatt Kétkelő Tamásként ismert. Feltámadása napján Jézus megjelent tanítványainak, de Tamás nem volt jelen. Később a többiek elmondták neki, hogy mi történt, de ő nem hitte el és azt mondta: „Ha nem látom az ő kezében a szegek helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az ő oldalába, semmiképpen el nem hiszem.” Nyolc nap múlva ismét megjelent nekik Jézus és meggyőzte Tamást is: „És felele Tamás és mondta néki: Én Uram és én Istenem! Monda néki Jézus: Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, a kik nem látnak és hisznek.” (János 20,24–29)

Tamás a hét tanítvány között volt, akik a galileai tengernél halásztak Jézus feltámadása után, mikor Jézus újból megjelent nekik (János 21,1–2).

Tamás Indiában hirdette az evangéliumot, valamint a pártusoknak, médeknek, perzsáknak és más népeknek.

Indiában ölték meg lándzsával. A hagyomány az tartja, hogy Madras külvárosában, Mylapore-ben van eltemetve.

Mátyás

Jézus mennybemenetele után a tanítványok két férfi közül választották ki Júdás helyettesét: József Justus és Mátyás közül, akik velük jártak és Jézussal „a János keresztségétől kezdve mind a napig, melyen fölvitették tőlünk”. Istenhez imádkozván sorsot vetettek, és a sors Mátyásra esett (Csel 1,15–26).

Mátyás a mattathiász szóból ered, ami azt jelenti, hogy Isten ajándéka”.

Mátyást a zsidók agyonkövezték Jeruzsálemben, majd lefejezték.

Júdás Iskáriótes

Máté, Márk és Lukács az apostolok listáján mindig az utolsó helyre teszi Júdás Iskáriótest. Azt is mindig hozzáteszik, hogy ő árulta el Jézust.

Iskariótes arám nyelven kerijóti férfit jelent. Kerijót Hebron melletti város volt, így Júdás volt az egyetlen apostol Júda törzséből.

Az evangéliumok nem említik meg, hogy Jézus elhívta volna tanítványának Júdást, hanem csak azt, hogy a meglévő tanítványok közül apostolnak választotta ki.

Ő volt az apostolok kincstárosa, és János tolvajnak nevezte (János 12,6). Pénzéhes volt és képmutató. Mikor betániai Mária megkente Jézus lábait drága kenettel, Júdás azt mondta: „Miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz dénáron, és miért nem adták a szegényeknek?” (János 12,5) János szerint: „Ezt pedig nem azért mondá, mintha néki a szegényekre volna gondja, hanem mivelhogy tolvaj vala, és nála vala az erszény, és a mit abba tesznek vala, elcsené.” (János 12,6) Végül Jézust is elárulta a főpapoknak harminc ezüst pénzért (Máté 26,14–16. Márk 14,10–11).

Jézus már az elején figyelmeztette tanítványait, hogy egyikük áruló és ördög, de nem árulta el a nevét (János 6,70–71). Utolsó vacsorájukon Jézus háromszor jósolta meg Júdás árulását (Máté 26,21–24. Márk 14,18–21. Lukács 22,21–23. János 13,21–27). Júdás maga is megkérdezte: „Én vagyok-e az, Mester?”, Jézus erre azt felelte: „Te mondád” (Máté 26,25), és elküldte őt „A mit cselekszel, hamar cselekedjed” (János 13,27). Lukács és János szerint Júdásba belement a Sátán és azután árulta el Jézus Krisztust (János 13,27. Lukács 22,3).

Az utolsó vacsora után, mikor Jézus a Gecsemáné kertjében volt az apostolokkal, Júdás hozzájuk vezette a főpapok, vének és farizeusok embereit, és elárulta el Jézust egy csókkal (Máté 26,47–50. Márk 14,43–45. Lukács 22,47–48. János 18,2–3).

Miután a főpapok és a vének átadták Jézus Krisztust Poncius Pilátusnak, a következők történtek:

„Akkor látván Júdás, a ki őt elárulá, hogy elítélték őt, megbánta dolgát, és visszavivé a harmincz ezüst pénzt a főpapoknak és a véneknek, Mondván: Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért. Azok pedig mondának: Mi közünk hozzá? Te lássad. Ő pedig eldobván az ezüst pénzeket a templomban, eltávozék; és elmenvén felakasztá magát. A főpapok pedig felszedvén az ezüst pénzeket, mondának: Nem szabad ezeket a templom kincsei közé tennünk, mert vérnek ára. Tanácsot ülven pedig, megvásárlák azon a fazekasnak mezejét idegenek számára való temetőnek. Ezért hívják ezt a mezőt vérmezejének mind e mai napig.” (Máté 27,3–8)

JÚLIUS HAVI GYÜLEKEZETI ESEMÉNYEK

Július. 2: Az istentisztelet keretében sor került Magyar-Köpe Norbert keresztlőjére. Igét hirdetett és a keresztség sákramentumát kiszolgáltatta Nt. Nagy Bálint a Hollywood-i Magyar Reformatus Egyház lelkesze. Az istentisztelet után szeretetvendégségre került sor a Templom ebédlőjében. A keresztlőre a templomot és az ebédlőt feldíszítette Magyary Ilona. Az asztalok megterítését végezte Fövenyessy Katalin, Vörös Ilona és Megyesi Gizella. A szeretetvendégséghez az élelmiszert adományozta és készítette Fejér Anna, Fejér Hajnalka és Köpe Jolán. Élelmiszert adományoztak és segítettek Fövenyessy Katalin, Megyesi Gizella, Vörös Ilona, Magyary Ilona, Kádas Jutka, Kozák Piroska és sokan mások.

Július. 9: Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Gábris Kozák Ágnes. Segített Megyesi Gizella.

Július. 16: Az istentisztelet utáni ebédhez a levest készítette Megyesi Gizella, a második fogást Rác Erzsébet és János. A süteményt Vörös Ilona készítette.

Július. 23: Az istentisztelet utáni ebédet adományozta Bordás Piroska és Zoltán. Elkészítette Hajnal Ilona és Zoltán. Segített Kenéz Ilona.

Július. 29: Fábry-Asztalos Szilvia keresztelőjére került sor.

Július. 30: Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Fövenyessy Katalin és Karoly. Segített Vörös Ilona.

JÚLIUS HAVI ADOMÁNYOK

Tomany & Maria Szilagyi, adomány.....	\$ 200.00
Theodore Korosy, adomány.....	\$ 50.00
Leslie T. Andree, adomány.....	\$ 30.00
John & Elisabeth Racz, adomány.....	\$ 25.00
Joseph Julia Jakaby, adomány.....	\$ 25.00
N.N, adomány.....	\$ 100.00
Miklos & Veronika Mogyorodi, adomány.....	\$ 50.00
Elvira M. Orly, adomány.....	\$ 50.00
Zoltan & Piroska Bordas, Charles Moore emlékére.....	\$ 50.00
Zoltan & Piroska Bordas, édesanyánk emlékére.....	\$ 50.00
Norman & Mathilda Sossoman, adomány.....	\$ 50.00
Laszlo & Edith Dittert, adomány.....	\$ 75.00
Emese Varga Bihari, adomány.....	\$ 50.00

A Presbitérium nagy szeretettel köszön minden adományt és segítséget.

Az Úr Isten gazdag áldása legyen az adakozó testvéreinkell!

A Presbitérium szeretettel kéri egyháztagjainkat, hogy ne feledkezzenek meg az évi egyházfenntartói járulék befizetéséről, ezzel is támogatva kicsiny gyülekezetünk fennmaradását.

Beteg testvéreinkért imádkoztunk. Kértük az Úr Isten erőtadó, fájdalmat, bajt feledtető kegyelmet életükre. Adja az Úr kegyelme, hogy beteg testvéreink minél hamarabb visszatérhessenek gyülekezetünk körébe.

GYÁSZJELENTÉS

Szomorú szívvel tudatjuk, hogy Charles David Moore életének 87-ik évében, 2006. július 3-án hosszas szenvedés után megtért Teremtő Atyjához. Elhunyt testvérünket utolsó útjára, Iowa állam Sutherland városában, 2006. július 10-én kíserte a család, a rokonok és a barátok köre. Az Úr Isten adjon csendes nyugalmat elhunyt testvértünknek, hátramaradottai számára pedig erőt, vigasztalást és hitet az örök életbe.

HIRDETÉSEK

- Hirdetjük a Gyülekezet számára, hogy a 2006. augusztus 20-i istentiszteletünket, délelőtt 10:00 órától fogjuk tartani. Istentisztelet és ebéd után szeretettel hívunk minden érdeklődőt, hogy tartson velünk San Franciscoba, és a Golden Gate park Botanical Garden területén közösen ünnepeljük meg a délután 1:00 órától kezdődő Nemzeti Ünnepeinket.

- Hirdetjük minden érdeklődő számára, hogy augusztus 27-én az Új Kenyér ünnepe alkalmából, kiszolgáltatjuk az úri szent vacsorát. Hirdetjük azon testvéreink számára, akik valamilyen oknál fogva nem tudnak eljönni a templomba, de részesülni szeretnének az úrvacsora szentségében, jelezzék ezt vagy a lelkipásztornak vagy valamely presbiternek, és a lelkész háznál is kiszolgálja a szent jegyeket.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Magyari-Köpe Gábor lelkész és családja szívből köszöni mindazoknak, akik eljöttek és megjelenésükkel megtisztelték kisfiuk keresztelőjét.
A lelkész Isten áldását kéri mindenkire aki segített, lehetővé téve a szép keresztelői ünnepséget.